

[Rytter.]

alle Sider maa gøre noget for at faa saadanne Tilfælde oplyst. De, der er i Familie med den paagældende, kommer saamænd ikke for at faa Sagen oplyst, uden at de er ganske overbevist om, at han er uskyldig, for det er ikke morsomt for dem at faa fastslaaet, at Slægtingen er Stikker.

Jeg tror egentlig ligesom det ærede Medlem Hr. Steincke — ja, jeg er undertiden enig med det ærede Medlem Hr. Steincke —, at Forskellen mellem os ikke er saa stor, som den ser ud til. Vi her i Landstinget har tidligere staaet som en Helhed, der har ikke været politiske Divergenser imellem os i den Slags Spørgsmaal. Der kom det desværre her med denne Lov om Løsladelse, og det har holdt sig; men jeg synes, at vi skulde gøre alt for at komme ud af det igen.

Derfor har jeg foreslaaet Amnesti som en Mellemtung mellem de to Standpunkter. Derved indrømmer vi, om jeg saa maa sige, fra vor Side, at de paagældende var straffskyldige, men nu gaar Naade for Ret, nu bliver de fri. De andre, som staaar paa den modsatte Side, har faaet det Plus, at de paagældende er blevet straffet, og saa gør de den Indrømmelse at lade Naade gaa for Ret. Vi fra vor Side, som mente, at mange af dem skulde være fri, vi giver det, at vi siger: ja, nu er de straffet, og det er maaske en Fejl, men saa opnaar vi til Gengæld, at de faar Amnesti. Jeg synes, at det maatte kunne forene os.

Med disse Bemærkninger skal jeg anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne og udsætte Mødet. Det genoptages i Dag Kl. 19³⁰.

Mødet udsat Kl. 18²⁰.

Mødet genoptaget Kl. 19³⁰.

Malchau: I disse Dage for et Aar siden, da vi behandlede Lovforslaget om Straffelovstillægget vedrørende Landsforræderi, var det jo i en egen Atmosfære, det foregik. Som man vil erindre, gik Bølgerne

ved den Lejlighed temmelig højt; det var umiddelbart efter Befrielsen og Besættelsestidens Ophør, og det var vel uundgaeligt, at den da herskende Stemning under Paa-virkning af de Begivenheder, der da var i saa frisk Erindring hos alle, satte sit Stempel paa vor Opfattelse og vort Arbejde paa mange Maader. Jeg vil ikke dermed paastaa, at dette Lovforslag var stemningsbetonet, tværtimod. Forud for Fremsettelsen her i Rigsdagen havde det faaet en meget grundig Behandling, ogsaa i de to Udvalg, der arbejdede med dette Spørgsmaal, endnu medens Tyskerne var her i Landet; det ene af disse Udvalg var som bekendt nedsat af Frihedsraadet. I denne Forbindelse vil jeg gerne have Lov til at sige i Anledning af nogle Udtalelser af det ærede Medlem Hr. Rytter, at jeg finder, at det ærede Medlem i nogen Grad tager fejl i sit Syn paa og sin Bedømmelse af Frihedsraadet og Modstandsbevægelsen i det hele taget. Jeg for min Part finder, at man ikke kan vurdere den Betydning højt nok, som Modstandsbevægelsen havde for Landet, og det gælder baade indadtil og udadtil.

Som nævnt fremkom Lovforslaget som et Resultat af et Samarbejde mellem disse to Udvalg, og der var faktisk allerede Enighed om Forslagets Udformning ved Kapitulationen den 4.—5. Maj 1945.

Den Situation, vi stod over for sidste Aar ved Behandlingen af Straffelovstillægget, var en Situation, vi aldrig før havde været ude i, og det Felt, vi her skulde lovgive paa, var et Omraade, som var ubetraadt; det drejede sig om Lovovertrædelser, der var begaaet under Forhold, som forhaabentlig aldrig mere kommer til at foreligge. Der maatte mange og alvorlige Overvejelser til, inden Forslaget blev ophøjet til Lov. Jeg behøver saaledes kun at nævne Overvejelserne med Hensyn til at tillægge den skærpede Straffelov tilbagevirkende Kraft, hvad der fra alle Sider blev erkendt som nødvendigt, men hvorved der alligevel naturligvis var nogen Betænkelighed, og ligeledes med Hensyn til Indførelse af Dødsstraf, der ellers var afskaffet herhjemme. Heldigvis opnaaedes der dog, idet man erkendte Betydningen af og Alvoren i en Lovgivning af denne Art, Enighed om Lovforslaget, og Lovforslaget gennemførtes med Tilslutning fra alle Sider, hvad der efter min Mening maa tillægges stor og afgørende Betydning.

Som allerede nævnt fra denne Talerstol var der vel ikke og eksisterer der vel heller ikke i Dag nogen Uenighed om denne Lovgivning, i hvert Fald ikke om det, der